

Викове на почуда и тържествуващо ликуване огласиха мрачезината. Пристигнаха още конници. Малкият Асен заплака, стискайки майка си за шията, отправяйки недоверчиви погледи към людете, които говореха неразбран език и държаха нож в ръка.

Поканиха царицата отново да се качи на колата си и я отправиха по посока на лагера на василевса. Щом се видя сама в колата, бледата жена изгуби всичката си смела дързост, притисна в безумен страх малкия до себе си, коленичи и с набраздено от сълзи лице, пошепна:

— Света Дево, и ти чудотворецо Димитри, спасете само него...

В това време, Асен и Иваница, сред облаци прах, доближаваха Градница, надявайки се да намерят царицата в силната крепост. Опасността ги правеше дръзки. Затова, когато при един завои на друма се сблъскаха с десет ромейски конника, нито за миг не се изплашиха, или разкаяха. Те очакваха това. Само бегло очите им се срещнаха и мълчаливо си рекоха: Дерзай!

Без да трепнат, те продължиха пътя си. Какво щяха да дирят странствуващите съгледвачи ^{от} двама мирни търговци? Ала началникът на стрида спри коня си и извика на двамата пътници да се върнат малко назад, за да ги питат нещо.

Асен и Иваница все пак останаха доста очудени, когато ромите им казаха, че са пратеници до българския цар от василевса на Византия. Посели важна вест и с благодарност щели да научат от двамата пътници най-късия път до ловчанската твърдина.

Едва доловима усмивка трепна по Асеновите устни.

— Каква вест носите на българите? — попита нетърпеливо царят, като обръщаше коня си обратно към Ловеч. — Аз ще ви заведа до там...